

Sygn. akt I C 468/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Agnieszka Kluczyńska
Protokolant:	Aneta Mandygraf

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K.

przeciwko A. T.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K. kwotę 1.203,95 zł (jeden tysiąc dwieście trzy złote 95/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Koszty postępowania pomiędzy stronami stosunkowo rozdziela (powód wygrał w 77,67 %) zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A z siedzibą w K. kwotę 968,54 zł (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych 54/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. Wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt I.C. 468/16

UZASADNIENIE

Powód : Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanego A. T. kwoty 1550,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2015 roku oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od K. Polska Sp. z o.o w W. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki. Pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował swego zadłużenia wynikającego z tej umowy.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania w sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 3 marca 2016 r. sprawę zarejestrowano w repertorium C i wezwano powoda m.in. do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu poprzez złożenie dokumentów przywołanych w uzasadnieniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem ujemnych skutków dowodowych.

W dniu 4 kwietnia 2016 roku powód złożył dowody w postaci umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, zawiadomienia o przelewie wierzytelności, umowy o ramowej pożyczki, pogład przelewu.

Pozwany A. T. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339§1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawiania się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339§2 kpc).

W sprawie niniejszej pozwany nie zajął merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Podstawę faktyczną pozwu w sprawie niniejszej stanowiła umowa pożyczki zawarta przez cedenta i pozwaną oraz umowa przelewu wierzytelności.

Z treści art. 509§1 kc wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy nim a K. Polska Sp. z o.o w W. była zarówno ważna jak i skuteczna.

W ocenie Sądu umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2015 roku (k. 13-14) zawiera wszystkie elementy essentialia negotii tejże umowy. Załącznikiem do umowy cesji jest lista dłużników, w tym m.in. dane pozwanego A. T., ze wskazanym numerem umowy, datą umowy, terminem płatności oraz kwotą pożyczoną (1200,00 zł) i kwotą zaległości (1550zł) - k. 15.

W dniu 30 czerwca 2015 roku powód wystosował do pozwanego A. T. zawiadomienie o zawarciu umowy przelewu wierzytelności z jednoczesnym wezwaniem go do zapłaty kwoty 1550 zł (dowód ; pismo z potwierdzeniem nadania k. 16-17).

Ocena merytoryczna zasadności powództwa nie może być dokonana na korzyść powoda. W pozwie powód nie wskazał kosztu pożyczki; również takowych informacji nie zawiera Umowa Ramowa P., gdzie zawarte są jedynie postanowienia ogólne, nie precyzujące pojęcia „całkowitej kwoty pożyczki” (dowód : umowa Ramowa P. k. 18-20). Sąd uznaje za niedopuszczalne i nieważne postanowienia umowne przewidujące prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 1% na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni. Wynika z powyższego iż prowizja - w przypadku umowy pożyczki zawartej z pozwanym wynosiła 14 % (umowa zawarta na okres od 22 stycznia 2015 roku do 1 lutego 2015 roku) kwoty pożyczonej. Prowizja jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, gdyż jest ona pobierana za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy

umowach pożyczki, co więcej - art. 5 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim jednoznacznie **dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat**. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien jednak o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami **poinformować kredytobiorcę**. Art. 50 ustawy wspomina o prowizji w przypadku spłaty kredytu przed terminem. Zgodnie z nim, kredytodawca może zastrzec w umowie prowizję za spłatę kredytu przed terminem, pod warunkiem że ta spłata przypada na okres, w którym stopa oprocentowania kredytu jest stała, a kwota spłacanego w okresie dwunastu kolejnych miesięcy kredytu jest wyższa niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, z grudnia roku poprzedzającego rok spłaty kredytu. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Należy przy tym pamiętać, iż wysokość prowizji nie może przekraczać 1% spłacanej części kredytu, jeżeli okres między datą spłaty kredytu a terminem spłaty kredytu przekracza jeden rok, a jeżeli nie przekracza jednego roku to wysokość prowizji nie może przekraczać 0,5%. Poza tym, nie może być ona wyższa niż wysokość odsetek, które konsument byłby zobowiązany zapłacić w okresie między spłatą kredytu przed terminem, a uzgodnionym terminem zakończenia umowy, a także nie może być wyższa niż bezpośrednio koszty kredytodawcy związane z tą spłatą (art. 50 ust. 2 – 4 ustawy o kredycie konsumenckim). Dodatkowo wskazać należy, iż wysokość prowizji wzrasta proporcjonalnie do wysokości kwoty udzielanej pożyczki oraz do czasu, na jaki została udzielona. Taki sposób naliczania należności dla pożyczkodawcy bardzo przypomina sposób naliczania odsetek, których wysokość jest uzależniona od czasu trwania umowy oraz wartości pożyczanego kapitału. Wysokość prowizji uzależniona od wysokości pożyczanego kapitału oraz okresu, na jaki jest pożyczany, stanowi w ocenie Sądu próbę obejścia przepisów kodeksu cywilnego ograniczających naliczanie odsetek w stosunkach umownych na poziomie czterokrotności stopy lombardowej ogłaszanej przez NBP w skali roku. Należy dodatkowo podkreślić, iż **wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę**.

Reasumując – Sąd uznał za wykazane i zasadne roszczenie w zakresie kapitału pożyczki tj. 1200 złotych wraz z umownymi odsetkami naliczonymi od dnia 22 stycznia 2015 roku do 1 lutego 2015 roku w kwocie 3,95 zł (oprocentowanie pożyczki zgodnie z umową : § 4 umowy k. 16);

Odsetki ustawowe Sąd zasądził od dnia w skazanego w pozwie tj od 2 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.

Z kolei o kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 kpc w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490), dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. W przedmiotowej sprawie strona powodowa poniosła koszty w łącznej kwocie 477 zł (opłata od pozwu - 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową - 1217 zł) i wygrała sprawę w 77,67% Dlatego Sąd orzekł, że pozwany jest zobowiązany zwrócić stronie powodowej kwotę 968,54 zł - pkt III wyroku.

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności uzasadnia z kolei przepis art. 333 § 1 pkt 3 kpc, który nakazuje, w przypadku wydania wyroku zaocznego, nadać orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności (pkt IV wyroku).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR A. K.